

Sygn. akt: II AKa 155/99

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 1999 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Jan Dybek
Sędziowie	SSA Marek Michniewski SSA Jolanta Śpiechowicz (spr.)
Protokolant	Małgorzata Ziernicka

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Janusza Konstantego

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 1999 r.

sprawy z wniosku S. K. w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia na mocy art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 23.02.1991r. o uznaniu za nieważne...

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 17 marca 1999 r. sygn. akt XVI1 Ko 13/96

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

II AKa 155/99

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 17.III.1999 r. sygn. XVI 1.Ko 13/96 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie Trybunałem Wojskowym MSW Obwodu (...) z dnia 21.01.1949r. w kwocie 34.000 zł., z ustawowymi odsetkami od daty prawomocności wyroku, w pozostałej zaś części wniosek S. K. o odszkodowanie i zadośćuczynienie oddalił, obciążając kosztami postępowania Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku, w części odmawiającej wnioskodawcy całkowicie odszkodowania za poniesioną szkodę oraz odmawiającej zadośćuczynienia za doznane krzywdy i cierpienia za czas przekraczający 85 miesięcy i przyjmującej zaniżony o co najmniej 100 zł. przelicznik, złożył pełnomocnik wnioskodawcy.

Zarzucając obrazę prawa materialnego oraz wadliwość ustaleń faktycznych apelacja wniosła o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w części oddalającej powództwo o odszkodowanie i zasądzenie od Skarbu Państwa kwoty 46.000 zł. tytułem odszkodowania,
- zmianę wyroku w części zaniżonego wskaźnika za doznane krzywdy i cierpienia z ustaleniem go w wysokości 500 zł. miesięcznie za cały okres od aresztowania 28/29,11,1947r. do 23.06.1957r. – dnia repatriacji – i zasądzenie od pozwanego kwoty 18.000 zł.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za niezasadną, przy czym szczegółowe omawianie wszystkich zawartych w niej zarzutów jest zbędne, jako, że w świetle obowiązujących przepisów wnioskodawca nie jest osobą uprawnioną do otrzymania odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w rozumieniu art. 8 ust. 2a i 2b ustawy z 23.II.1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 23.04.1991 r. Nr 34 poz. 149 z późniejszymi zmianami).

Bezspornym jest, iż wnioskodawca jest osobą, która prowadziła aktywną walkę o niepodległy byt Państwa Polskiego i z tej właśnie przyczyny był represjonowany przez radzieckie organy ścigania. Represje te miały miejsce na terytorium Polski w granicach ustalonych w Traktacie Ryskim i mieściły się w okresie od 1.I.1944r. do 31.XII.1956r. – tak jak wymaga tego art. 8 ust. 2a cyt. ustawy, w brzmieniu nadanym ostatecznie przez art. 1 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 16.07.1998r. (Dz. U. z 1998r. nr 97 poz. 604).

Ustawa z 16.07.1998r., o której wyżej mowa, dodała jednakże do ustawy z 23.II.1991r. o uznaniu za nieważne ... także przepis art. 8 ust. 2b, który stanowi, że „przez działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, o której mowa w ust. 2a, w odniesieniu do osób represjonowanych na terytorium Polski w granicach ustalonych w Traktacie Ryskim poza obecnym terytorium Polski, należy rozumieć działalność w okresie od dnia 17 września 1939r. do dnia 5 lutego 1946r.”

Z akt sprawy wynika w sposób jednoznaczny, iż wnioskodawca wstąpił do Armii Krajowej dopiero w połowie 1947r. i od tego momentu datuje się jego działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i represji z jakimi się zetknął dotyczą właśnie tej działalności – nie spełniona jest tym samym przesłanka określona w art. 8 ust. 2b ustawy lutowej.

Okoliczności tej nie dostrzegł Sąd Okręgowy, wydając tym samym oczywiście niesłuszny wyrok, nie zauważył jej też prokurator, który zapadłego wyroku w części zasądzającej zadośćuczynienie nie zaskarżył, co spowodowało, iż w tym zakresie sprawa nie może podlegać kontroli odwoławczej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.